

Turisme: benefici per a tots o per a alguns?

JORDI FABRELLAS PAYRET - DEGÀ DEL CETIG-ENGINYERS DE GIRONA

Fa dies que s'estenen els comentaris a les xarxes i als mitjans en la línia que el turisme provoca que els "autòctons" hagin d'abandonar casa seva, no puguin sortir al carrer, anar a comprar, etc. També corre la brama que els diners dels turistes només són per a alguns i que no beneficien el conjunt de la ciutadania. Per tal de refermar la convicció d'aquestes idees s'organitzen actes, que es podrien definir més aviat d'incívics, i propostes com ara expropiar les propietats dels altres, per tal de repartir els beneficis entre tots els ciutadans. Opcions poc ajustades a dret com a solució, ja que tots tenim drets, deures i obligacions. Tant els turistes com els locals. Tots, en un moment o altre, hem estat, som o podem ser turistes. Avui dia per ser-ho ja no és necessària una gran despesa. Gràcies al *low-cost* podem desplaçar-nos, llogar habitacions o menjar en restaurants a preus econòmics. Això ens hauria de fer reflexionar sobre si allà on anem també deuen pensar que fem nosa. O només són els que venen a casa nostra els que provoquen molèsties?

Com totes les coses, el fenomen turístic s'ha d'analitzar bé, amb el cap fred, i és obvi que aporta beneficis però també genera inconvenients. Un dels problemes és que la legislació sempre va per darrere, i no per davant, dels esdeveniments. Fet que podria evitar, en gran mesura, els conflictes que tota activitat pot generar. Hi ha diferents tipus de turistes en funció del pressupost i l'objectiu del viatge. N'hi ha que disposen d'un elevat pressupost, n'hi ha d'altres que fan una despesa moderada o fins i tot molt ajustada, però n'hi ha d'altres que ja no es poden definir pel poder adquisitiu, sinó més aviat per les ganes de festa, de beure i fer-se notar amb la seva cridòria i el seu poc respecte a la convivència. Els primers són el turisme clàssic, que evidentment es nota a les ciutats, platges i altres paratges, però que, si fa o no fa, fa el mateix que fem nosaltres quan viatgem. De turista ja ho ets pel sol fet

de traslladar-te a una població que no és la teva, no cal anar a l'altra punta de món per ser un turista. Però l'altre tipus, que no s'ha de definir com a turista, el sorollós, el de la seva festa sense importar-li els altres, aquest és el que sobra i fa nosa.

S'ha de repensar aquesta modalitat que sí que s'ajusta al comentari que els diners que deixen només són per a alguns i que les despeses que ocasionen són superiors als ingressos que aporten. Segurament són els que lloguen pisos turístics o habitacions il·legals, que celebren les seves festes als espais públics i utilitzen com a lavabos qualsevol portal o cantonada.

El turisme no només deixa diners als restaurants, hotels i botigues, sinó a tota la societat en general, ja que, per exemple un restaurant serveix pa, que el compra al flequer; més volum de pa vol dir més farina, que es fa en un altre lloc; més farina vol dir blat, que es conrea en camps que ja hi eren abans que el turisme, i totes aquestes accions comporten activitat econòmica, llocs de treball, que generen ingressos. Les empreses tenen beneficis, fet que genera reinversió i, per tant, activitat econòmica també per a enginyers, arquitectes, instal·ladors, paletes, fusters, pintors, cambrers, professors, metges, etc., i per descomptat tota aquesta activitat genera ingressos a l'administració a través d'impostos que serveixen per invertir en accions i polítiques socials. El turisme responsable i adequat aporta activitat econòmica, que comporta disposar de recursos per a polítiques socials per a tothom.

L'administració ha d'avançar-se i estudiar bé les propostes que es fan des de tots els sectors i procurar que siguin adaptades a l'entorn tant paisatgístic com socioeconòmic. No és correcte que només en nom del creixement es justifiqui tot. Però tampoc s'hi val que qualsevol iniciativa de creixement sigui objecte de rebuig i persecució. La societat civil ha de fer aportacions per millorar projectes o també pot oposar-s'hi, però sempre aportant alternatives i solucions. No és admissible oposar-se sistemàticament a tot, sense proposar solucions i alternatives. Si mirem enrere, en temps dels romans es varen fer infraestructures, com ara els aqüeductes, que no hi ha cap mena de dubte que tenen un impacte visual sobre el paisatge i el seu entorn, o els castells que podem veure a dalt de la carena o dels turons, i que avui són patrimoni i ningú gosa dir que s'han d'eliminar perquè són una agressió al territori.

Els turistes venen a Catalunya perquè s'ho val, i per tant no deu ser cap quimera pensar que podem prescindir d'un cert turisme incívic, que no aporta res més que problemes a la majoria, ni un euro per a polítiques socials i uns minsos ingressos a alguns. Entenc que els nostres partits polítics i la societat catalana estaran d'acord que aquest és el tipus de mal anomenat també turisme que hem de fer fora, i no caure en el parany que tots els nostres mals són deguts als turistes. Als pobles costaners es poden veure velles fotografies de platges amb les xarxes estirades a la sorra i les dones sargint-les o rentant roba a la riera, de pescadors amb les fustes baixant barques. estampes que ens semblen bucòliques però que als seus protagonistes no els ho devien semblar gaire. Algú dubta de què dirien dels turistes, que van permetre a les seves famílies disposar de rentadores, o nous sistemes de pesca als que es dedicaven a la mar..., i per tant millorar les seves condicions de vida.

Des d'ací fem una crida a l'administració per tal que aprofiti la col·laboració i les aportacions dels col·legis professionals, que des d'una perspectiva tècnica i no compromesa en cap ideologia determinada ajudin a reflexionar i aportar solucions en el debat generat sobre el turisme.